

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10.12.2008, sp. zn. 8 Tdo 1549/2008, ECLI:CZ:NS:2008:8.TDO.1549.2008.1

Číslo: 38/2009

Právní věta: Z dikce ustanovení § 125 odst. 3 tr. ř. plyne povinnost soudu druhého stupně dát poučení o dovolání a jeho náležitostech jen v případě, že jde o rozhodnutí, proti němuž je podle § 265a odst. 2 tr. ř. dovolání přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.12.2008

Spisová značka: 8 Tdo 1549/2008

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání, Rozsudek, Usnesení

Předpisy: § 125 odst. 3 tr. ř.
§ 265a odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného O. K. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2008, sp. zn. 7 To 421/2008, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 2 T 400/2004.

Z odůvodnění:

Usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 2 T 400/2004, bylo rozhodnuto tak, že podle § 64 odst. 1 tr. zák. obviněný O. K. vykoná zbytek trestu zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, který mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 23. 8. 2004, sp. zn. 2 T 400/2004 v trvání tří let, když od výkonu zbytku tohoto trestu bylo dřívějším usnesením Okresního soudu v Břeclavi ze dne 29. 6. 2006, sp. zn. 2 T 400/2004, podle § 61 odst. 2 tr. zák. podmíněně upuštěno za současného stanovení zkušební doby v trvání tří let.

Proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 2 T 400/2004, podal obviněný O. K. stížnost, která byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2008, sp. zn. 7 To 421/2008, podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítnuta.

Obviněný O. K. prostřednictvím obhájce JUDr. M. T. podal proti posledně citovanému usnesení dovolání, které opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. d), g) tr. ř. V dovolání poukázal

nejprve na to, že ačkoli je proti napadenému rozhodnutí přípustný mimořádný opravný prostředek, napadené rozhodnutí zcela postrádá poučení, zda proti tomuto usnesení lze dovolání podat. Obviněný dále zdůraznil, že možnost řídit motorové vozidlo je pro něj zcela existenční a v případě odebrání řidičského průkazu ztratí ihned možnost jakéhokoli příjmu. Vzhledem k tomu, že soudy obou stupňů rozhodovaly v neveřejném zasedání, byla obviněnému odňata možnost se před soudem řádně bránit a všechno vysvětlit. Soudu prvního stupně vytkl, že vůbec nevěděl, že řízení o údajné výtržnosti bylo pravomocně skončeno, a krajský soud se o tomto řízení zmiňuje pouze s odkazem na vyjádření obviněného, aniž by se seznámil s veškerým spisovým materiálem. Pokud by se soudy věci řádně zabývaly, zjistily by, že dané řízení bylo skončeno tak, že bylo upuštěno od potrestání, a proto k němu soud neměl přihlížet. Podle obviněného rozhodovaly oba soudy zcela formálně, aniž by se zabývaly přestupky, jichž se měl dopustit, a proto obviněný okolnosti, za nichž k nim došlo, popsal. Projevil nesouhlas s tím, že soudy na jejich základě dospěly k závěru, že nevedl řádný život, když obdobných přestupků se při současném provozu v dopravě může dopustit kterýkoli z řidičů.

V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu druhého stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejdříve zkoumal, zda je v posuzované věci dovolání přípustné.

Podle § 265a tr. ř. lze dovoláním napadnout pravomocné rozhodnutí ve věci samé, jestliže soud rozhodl ve druhém stupni a zákon to připouští. V ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) až h) tr. ř. je uveden taxativní výčet rozhodnutí, proti kterým je dovolání přípustné, přičemž rozhodnutí uvedená v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř. může učinit také soud prvního stupně, a lze je napadnout dovoláním jen prostřednictvím rozhodnutí soudu druhého stupně uvedeného v § 265a odst. 2 písm. h) tr. ř. Jiná rozhodnutí než ta, která jsou v ustanovení § 265a odst. 2 tr. ř. takto vymezena, nelze pro účely dovolání za rozhodnutí ve věci samé považovat.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o vykonání zbytku uloženého trestu, od kterého bylo dřívějším rozhodnutím podmíněně upuštěno, proti němuž obviněný v nyní podaném odvolání brojí, není v ustanovení § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř. vyjmenováno, nejedná se o rozhodnutí ve věci samé. Z tohoto důvodu nelze rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2008, sp. zn. 7 To 421/2008, kterým byla zamítnuta stížnost proti usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. 2 T 400/2004, pokládat za rozhodnutí, proti němuž je ve smyslu § 265a odst. 2 písm. h) tr. ř. dovolání přípustné.

Obviněným namítaná výhrada, že Krajský soud v Brně v napadeném usnesení v rámci poučení na tuto skutečnost obviněného neupozornil, na uvedeném závěru nic nemůže změnit. Podle § 125 odst. 3 tr. ř. v poučení o dovolání, které musí být obsaženo v každém rozhodnutí ve věci samé soudu nebo státního zástupce učiněném v druhém stupni, se uvedou oprávněné osoby, včetně nutnosti, aby dovolání obviněného bylo podáno prostřednictvím obhájce (§ 265d tr. ř.), lhůta k podání dovolání, označení soudu, ke kterému má být dovolání podáno (§ 265e tr. ř.), označení soudu, který o podaném dovolání bude rozhodovat, a vymezení nutného obsahu dovolání (§ 265f tr. ř.). Z dikce ustanovení § 125 odst. 3 tr. ř. plyne, že zákon nestanoví poučovací povinnost tak, aby bylo v rámci podaného poučení nutné uvádět podmínku, kdy je dovolání pro nepřipustnost vyloučeno. Poučovací povinnost soudu se váže jen k těm rozhodnutím, proti nimž je dovolání přípustné, neboť obsahem takového poučení jsou podmínky důležité pro řádné podání tohoto mimořádného prostředku.

Jelikož ze shora uvedených úvah vyplývá, že dovolání obviněného napadá rozhodnutí, proti kterému zákon dovolání podle § 265a tr. ř. nepřipouští, Nejvyšší soud rozhodl tak, že dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. odmítl jako nepřipustné.